

HET SCHOT

DOOR LODE ZIELENS

DE trein reed heel traag door het herfstige woud. Wilden de stoker en de machinist op hun dooie gemak dit stille vlammspel genieten, zooveel rustiger en ingetogen dan het dwarrelend jachten in het stookhol van hun lokomotief? In mijn coupé hielden de reizigers op met praten en staarden, ondanks henzelf, droomend naar buiten. Er zijn oogenblikken dat wij, ongeweten, de schoonheid zwijgend binnenlaten. De jagers knalden er lustig op los en zóó stil gleed de trein, dat wij de korte tikken van hun geweer hoorden weerklinken aan vele, onzichtbare einders. Honden blaften rauw, hijgend achter vluchtend vleesch. Wij zagen een haastigen haas verschrikt achter zijn dood aanrennen en onrustig fladderde een fazant. Die korte schoten stemden mij somber. Vermoeid en ietwat laf, had ik, een poosje geleden, de kranten neergesmeten, in het station gekocht om den tijd te doodden. De wereld brandt op vele plaatsen, ó 1918 is geen begin geweest, misschien een kort oponthoud, om een voortzetting te worden. In 1918 waren wij jong en dachten de wereld glanzend te zien opgaan in zijn eersten dag. Nu zijn wij veel te vroeg oud en treurig. Die den ouderen striemend verweten 1914 niet te hebben voorkomen, hebben niets kunnen beletten. Onze Nederlaag is bitterder en troostelooser, want wij waren voorbereid. Is het ons een excuus, dat zooveel van dit dampende jaar zijn wortels heeft in 1918, waarvoor wij niet aansprakelijk kunnen worden gesteld? Maar die onmeedoogende jagers in het woud en die hitsige honden, die klinkende schoten in het als brandende bosch en die laaiende wereld om ons, vervulden mij op den duur met een zekere ontzetting, die overging in een herfstige moedeloosheid, voorbij allen walg, maar niet zonder deernis. De trein stopte. Er was zoo goed als geen overgang geweest en als de lokomotief niet diep en trillend had gezucht, zouden wij niet eens goed geweten hebben, dat wij in het stationnetje C. waren aangekomen. Ik stapte zwijgend uit en terwijl de lokomotief hijgend en dra brullend vooruitschoof, beklom ik het boschpad. Ik had nog een twintigtal minuten te loopen, eer ik in het huisje zou aankomen, waar mijn familie, zoo vaak zij kan, wat rust en verpoozing komt zoeken. Ons huisje staat heel eenzaam op een kleine duin. Wij schilderden het in een teeder geel — het geel van de Gloire de Dijon — en wie het vanuit het bosch benadert, houdt even stil als hij het door de naalden van sparren en larixen ontwaart. Hij meent een in het woud vergeten zonneplek te vinden glinsteren, zacht goud! Reeds hoorde ik het koekoek-roepen van